

Pampelišky stejné včera, dnes a navěky

Jako malá jsem věřila, že na konci stříbrného pampeliškového padáčku žije v maličkém semínku víla, která způsobí, že pampelišky na jaře zasvítví v trávě jako tisíce maličkých sluníček. Ty víly jsem měla moc ráda, a když se padáček ztratil třeba do vody, dělala jsem si starosti.

Pan učitel biologie mi na druhém stupni základní školy předložil spoustu důkazů o tom, že rostliny mají semínka, ze kterých nadále rostou. Nic o vílách. Pampelišky mě na nějakou dobu přestaly mystifikovat a já se věnovala evoluci.

O deset let později jsem se na služební cestě vybořila v autě. Auto bylo sovětské, zpuštěné a silné. Když jsem se probrala ze šoku, vylezla jsem z vozu, a to bez použití dveří. Ty se válely na trávníku plném zlatých pampelišek. Řekla jsem tehdy docela nahlas – ahoj, holky, to jsem ráda, že vás vidím... Pan šéf a jeho šofér si mysleli, že můj šok ještě trvá. Nebylo to tak. A ještě jsem docela potichu dodala – Bože, jestli jsi nás zachránil, tak ti děkuju. A v tu chvíli mi připadalo, že pampelišky spiklenecky pomrkvávají...

Minulý týden jsem se po třech měsících dostala na chalupu. Byla jsem párkrát za sebou nemocná, a tak jsem se těšila, že opustím lomoz velkoměsta a strávím víkend v naší poklidné vesničce.

Stalo se ale, že děti našich křesťanských sousedů byly tak nadšené naší přítomností, že jsem je neustále měla za zadí buďto já, nebo můj manžel. Když jsme se sprchovali, děti stály způsobně za dveřmi koupelny, ne, že by nás nějak atakovaly, prostě jen čekaly, až někdo vyleze, aby se na něco zeptaly, s něčím se svěřily. Nejčastěji, jestli si mohou pustit v televizi Simpsonovy nebo si otevřít další láhev kofoly. Jejich křesťanští rodiče to doma nemají, a tak jsou děti šťastné, že strýček je pohan a tyhle věci jim dopřává.

Za dva dny jsem měla těch rozkošných chlapců plné zuby. Když neoxidovali v našem domě (kdekoliv v něm, tedy i v kůlně), tak se rvali na zahradě pod našimi okny. Ani to jim rodiče nedopřávají.

V neděli k večeru, když jsme balili věci domů, ZASE PŘIŠLO DÍTĚ! Právě, když jsem se nadechovala, abych je vystrnadila z kuchyně, dává mi ten drobeček kytičku z pampelišek, pomněnek a sasaneček se slovy – teto, ta je tak krásná, tak jsem ti ji přinesl. Dostal pusku a sušenku a doporučení, ať si najde rodiče, že možná už také balí.

Tu kytičku jsem si dovezla do Prahy, přestože kolem nás je na sídlišti pampelišek jak naseto. Ale co na tom, mít ve váze naprosto soukromé a moje vlastní pampelišky, od Jonatánka darované, není určitě nic obyčejného. Tak jsem se z té kytičky dva dny těšila, přibližně stejnou dobu, jako jsem trpěla dětskou okupací na chalupě.

Dnes jsem si zrovna četla knihu Pravda o zkáze Sodomy, když se před naším domem ozval šílený rachot, jako když startují gripeny nebo tak něco. Nebyly to gripeny, ale obří sekačky ovládané zručnými sekáči. A všechny pampelišky se zřítily pod nemilosrdné ostří. A už je všude jen zeleno, žádné alergeny po nějaký čas nebudou ohrožovat městskou populaci. Hurá.

Vzala jsem psa a šli jsme do našeho příměstského lesa. Tam bylo ticho, jen ptáci hlučeli, ale hezky. Tak jsem to s Pánem Bohem pěkně probrala. Proč necháváš růst pampelišky, když se ty jejich víly ani nedočkají svého padáčku? A jak to, že když nelétají semínka, jsou zmasakrována ještě před svým vznikem, jak to, že je pořád pampelišek jak naseto? A jak to, že to nejprotivnější a nejpisklavější dítě na světě dostane takový nápad, že mi přinese pampelišky do vázy, aniž tuší, že je mám tak moc ráda?

A Svrchovaný mi odpověděl : To víš, děvče, zázrak...

Delicie Nerková